ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES EPHEYRE

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ἡ ἀρρώστειες, ἡ πεῖνα καὶ οἱ πόλεμοι εἶχαν κάμει τόση θραῦσι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴ γῆ, ὥστε ὁ Παράδεισος βρέθηκε ἄξαφνα περικυκλωμένος ἀπὸ πλῆθος ψυχῶν.

Ἡ ψυχὲς τῶν πεθαμένων εἶχαν μαζευτεῖ μπροστὰ στὴν Πύλη τοῦ Παραδείσου καὶ περίμεναν γιὰ νὰ μποῦνε μέσα. Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὅμως κρατοῦσε στὰ χέρια του τὰ κλειδιὰ καὶ δὲν ἤξερε ποιὰν ἀπ'ὅλες νὰ πρωτακούσῃ.

—Ἐ! φώναξε σὲ λίγο αὐστηρά. Λιγώτερο θόρυβο, παρακαλῶ, καὶ μὴ βιάζεστε τόσο πολύ. Ἐδῶ πέρα δὲν εἶνε μύλος γιὰ νὰ μπῆτε ἔτσι εὔκολα... Εἶνε ὁ Παράδεισος! Καὶ γιὰ νὰ σᾶς βάλω μέσα, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε δείγματα τῆς ἀξίας σας.

Καὶ γυρίζοντας σὲ κάποια ψυχὴ ποὺ παράστεκε ἐκεῖ μπροστά του, τὴ ρώτησε:

—Γιὰ ἔλα ἐδῶ ἐσὺ ποὺ κάνεις τόση φασαρία... Τί ἤσουνα πρὶν καὶ παρουσιάζεσαι τώρα μὲ τόση φούρια;

—Ἅγιε Πέτρε, ἀποκρίθηκε ἡ ψυχή, δὲν μὲ γνωρίζεις; Εἶμαι ὁ Παφνούτιος ὁ μοναχὸς κι' ἀξίζω, βέβαια, πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ μὲ τριγυρίζουν ἐδῶ. Ἐπέρασα τὴ ζωή μου κλεισμένος σ' ἕνα μοναστῆρι. Ἐπὶ σαράντα ὁλόκληρα χρόνια ἔψαλλα κάθε μέρα τὶς ἀκολουθίες καὶ τοὺς ὄρθρους, τὶς μεγάλες καὶ τὶς μικρὲς ἀκολουθίες, τοὺς ἑσπερινοὺς καὶ τὰ ἀπόδειπνα. Τὸ προσευχητάριό μου, ποὺ ἦταν ὁλοκαίνουργο, ἔχει τριφτεῖ πειὰ ἀπὸ τὴν πολλὴ χρῆσι, γιατὶ ἡ προσευχές μου δὲν ἔπαιρναν ποτὲ τέλος. Τὰ γόνατά μου εἶνε σχεδὸν πληγωμένα ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο γονάτισμα ἀπάνω στὶς κρύες πλάκες τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὶς ὧρες ποὺ δὲν ἔκανα προσευχές, δὲν καθόμουν. Πήγαινα νὰ ἐπισκεφτῶ τοὺς φτωχοὺς καὶ κήρυττα στοὺς Χριστιανοὺς τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ...

—Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ καὶ ἅγια, τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἀλλὰ δὲν θὰ πεῖραζε ἂν εἶχες καὶ λίγη μετριοφροσύνη. Θὰ μπῆς, βέβαια, μιὰ μέρα στὸν Παράδεισο, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένῃς ἀκόμα λίγο καιρὸ στὸ Πουργκατόριο...

Τότε παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Ἅγιο Πέτρο μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια.

—Δέσποτα, τοῦ εἶπε ἡ φτωχὴ κοπέλλα, ἐγὼ πήγαινα κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ ἐξομολογιόμουνα τέσσερες φορὲς τὸ χρόνο. Σηκωνόμουν πάντα μὲ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ, ἔπλυνα τὰ πιάτα, σάρωνα τὸ σπίτι, ἔδινα τροφὴ στὰ ζῶα κι' ἔνιβα τὰ μικρὰ παιδιά. Ὑπηρέτησα πιστὰ τοὺς κυρίους μου, ἂν καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἄνθρωποι σκληρόκαρδοι, μὲ βασάνιζαν καὶ δὲν μ' ἄφιναν νὰ πηγαίνω τὶς Κυριακὲς στὸ δάσος καὶ νὰ χορεύω μαζὺ μὲ τὰ παλληκάρια...

—Εἶσαι μιὰ καλὴ κοπέλλα, τὴ διέκοψε ὁ Ἅγιος Πέτρος, καὶ νᾶσαι βέβαιη πὼς μιὰ μέρα θὰ σὲ ἀνταμείψω...

—Ἅγιε μου προστάτη μου! ἀκούστηκε τότε ἡ φωνὴ ἑνὸς ψαρᾶ. Τὴν εἰκόνα σου τὴν εἶχα πάντα μαζύ μου καὶ τ' ὄνομά σου δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸ στόμα μου.

Ἡ ἀρρώστειες, ἡ πεῖνα καὶ οἱ πόλεμοι εἶχαν κάμει τόση θραῦσι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴ γῆ, ὥστε ὁ Παράδεισος βρέθηκε ἄξαφνα περικυκλωμένος ἀπὸ πλῆθος ψυχῶν.

Ἡ ψυχὲς τῶν πεθαμένων εἶχαν μαζευτεῖ μπροστὰ στὴν Πύλη τοῦ Παραδείσου καὶ περίμεναν γιὰ νὰ μποῦνε μέσα. Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὅμως κρατοῦσε στὰ χέρια του τὰ κλειδιὰ καὶ δὲν ἤξερε ποιὰν ἀπ'ὅλες νὰ πρωτακούσῃ.

—Φτάνει, φτάνει, τὸν διέκοψε ὁ Ἅγιος Πέτρος.

Καὶ, γυρνῶντας πρὸς κάποιον εὐγενῆ ποὺ στεκόταν περήφανος ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, τὸν ρώτησε:

—Ἐσὺ τί ἔκανες ὅταν ἤσουν στὴ γῆ;

—Ἐγώ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, ἐσεβάστηκα πάντα τὴ θρησκεία καὶ μάλιστα τὴν ὑπερασπίστηκα μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου. Ἐπῆγα μαζὺ μ' ἄλλους ἱππότες στὴν Παλαιστίνη καὶ σκότωσα μὲ τὸ χέρι μου ἑβδομῆντα ἑφτὰ ἀπίστους. Κατατάχτηκα στὴν ὑπηρεσία τοῦ βασιλιᾶ μου καὶ τὸν ἐσυνώδεψα παντοῦ. Γιὰ χάρι του γύμνασα ἄγρια ἄλογα, χόρεψα μέσα στὰ ἀνάκτορα, ἀγωνίστηκα στὰ ἱπποδρόμια...

—Καλά, καλά! τὸν διέκοψε ὁ Ἅγιος μὲ δυσαρέσκεια.

Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ ἑνὸς στρατιώτη, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ διηγῆται τοὺς κόπους του, τὶς ταλαιπωρίες του, τὶς πορεῖες του μὲς στὴ νύχτα μὲ τὸ κρύο καὶ μὲ τὸ χιόνι, τὴν ἀμέτρητη κούρασί του κάτω ἀπ' τὴ φοβερὴ ζέστη τοῦ ἥλιου...

Ὁ Ἅγιος Πέτρος μόλις τὸν ἄκουγε...

Κατόπιν ἦρθαν μὲ τὴ σειρά τους ἕνας χωριάτης, ἕνας καλόγερος, ἕνας βοσκὸς καὶ τοῦ διηγήθηκαν καθένας τὴν ἱστορία του. Ὅλοι τους πήγαιναν κατακουρασμένοι, ἐξαντλημένοι, μισοπεθαμένοι.

Ὅλοι τους εἶχαν δοκιμάσει τὶς συφορὲς καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς καὶ κανένας δὲν μιλοῦσε γιὰ τ' ἀγαθά της καὶ γιὰ τὶς χαρές της.

Ἔξαφνα ὁ Ἅγιος Πέτρος εἶδε μιὰ φτωχὴ ψυχὴ ποὺ καθότανε δειλὰ καὶ κάτω παράμερα.

—Ἐσὺ τί ἔχεις νὰ μᾶς πῆς; τὴ ρώτησε. Εἶμαι περίεργος νὰ σ' ἀκούσω...

—Ἀλλοίμονο, Δέσποτά μου! ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὰ ἴδια δικαιώματα στὸν Παράδεισο μὲ τὶς ἄλλες ψυχές. Ποτέ, βέβαια, δὲν ἔκανα κακὸ σὲ κανέναν, ἀλλὰ οὔτε καὶ καλὸ ἔχω κάνει. Πέρασα ὅλη μου τὴ ζωὴ ρουφῶντας καθαρὸ ἀέρα, κιττάζοντας τὸ νερὸ τῶν ρυακιῶν, ἀκούγοντας τὸ λάλημα τῶν πουλιῶν κι' ἀναπνέοντας τὴν εὐωδιὰ τῶν λουλουδιῶν. Τὸ χειμῶνα ξαπλωνόμουνα στὸν ἥλιο γιὰ νὰ ζεσταθῶ καὶ τὸ καλοκαῖρι πήγαινα κι' ἔβρισκα ἄσυλο κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τῶν δέντρων. Μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ οἰκονομοῦσα, ἀγόραζα κανένα ξεροκόμματο γιὰ νὰ καταπραῦνω τὴν πεῖνα μου καὶ κανένα πορτοκάλλι γιὰ νὰ σβύσω τὴ δίψα μου. Τὶς περισσότερες φορὲς γύριζα ἔξω καὶ κοιμόμουν ἥσυχα κάτω ἀπ' τὴ γλυκειὰ λάμψι τῶν ἀστεριῶν. Ἔζησα ἔτσι τριάντα ὁλόκληρα χρόνια, τὰ ὁποῖα πέρασαν χωρὶς νὰ τὰ καταλάβω. Οἱ ἄνθρωποι φέρθηκαν καλοὶ ἀπέναντί μου. Ἂν καὶ μὲ κακομεταχειρίζονταν σὰν ζητιάνο, ὡστόσο μ' ἄφιναν νὰ ζῶ ὅπως ἤθελα καὶ δὲν μοῦκαναν καμμιὰ παρατήρησι. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου, Δέσποτά μου...

—Ἔμπα, φίλε μου, ἔμπα μέσα ἀμέσως, τοῦ φώναξε ὁ Ἅγιος Πέτρος μ' ἐνθουσιασμό, ἀνοίγοντάς του διάπλατη τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Ἔκαμες πολὺ καλύτερα ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ μοῦ κουβαλήθηκαν σήμερα ἐδῶ. Ἐγνώρισες τὴν ἀληθινὴ οὐσία τῆς ζωῆς καὶ τὴ δοκίμασες ὅπως κανένας ἀπ' αὐτούς. Ἔμπα μέσα λοιπὸν καὶ πιάσε τὴν καλύτερη θέσι. Αὐτοὺς τοὺς ἄλλους θὰ τοὺς ἀφήσω ἔξω, ὡσότου νὰ συναισθανθοῦν ὅλο τὸ μέγεθος τῆς μωρίας των...

CHARLES EPHEYRE

δὲν εἶχε ἐπάνω του τὸ ἀνάλαφρο καὶ γλυκὸ φορτίο του, διατηροῦσε μιὰ ὁριζόντια κλίσι. Γι' αὐτὸ ὁ ὀνομαστὸς δημοσιογράφος τῆς ἐποχῆς Ζὶλ Βαλλές, μόλις ἔβλεπε ἀπὸ μακρυὰ τὸ Ροσφόρ, ἔλεγε:

—Νὰ ὁ Ροσφὸρ ποὺ κρατάει τὴν κόρη του!

Ὁ ἄγριος λιβελλογράφος ὑπῆρξε ἐξ ἴσου τρυφερὸς καὶ στοργικὸς καὶ γιὰ τοὺς γιούς του Ἰάκωβο καὶ Ἐρρίκο, καθὼς καὶ γιὰ τὰ ἐγγόνια του, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησε ἀργότερα.

Συχνά, μάλιστα, τὰ ἄρθρα του, τὰ ὁποῖα ἔγραφε μὲ πέννα βουτηγμένη στὸ βιτριόλι, τὰ συνέτασσε τὴν ὥρα ποὺ χάιδευε στὰ γόνατά του τὴ μικρή του ἐγγονὴ Λιλέττα.

Μὰ ἡ ζωὴ τοῦ Ροσφὸρ δὲν τελειώνει ἐδῶ... Γι' αὐτὸ στὸ προσεχὲς θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς μονομαχίες του, γιὰ τὶς ἐξορίες του, τὶς ἀποδράσεις του κτλ. κτλ.